

Ann. XV. P. 5. 25.
Pri. 21. num. 25.

2 D. B. V.
DISSERTATIO JURIDICA 1704 13
De

**RESERVATIONE
HYPOTHECÆ AVEN-
DITORE FACTA IN SECV-
RITATEM PRETII
RESIDVI**

13

Quam
RECTORE MAGNIFICENTISSIMO,
SERENISSIMO PRINCIPE AC DOMINO,

**DN. FRIDERICO
WILHELMO,**

REGNI BORUSSICI, ELECTORATUS ET PRO-
VINCiarUM BRANDENBURG. HEREDE, &c. &c.
IN REGIA ACADEMIA FRIDERICIANA
AVTORITATE ILLVSTRIS ICTORVM ORDINIS,
PRÆSIDE

**DN. CHRISTIANO OTTONE
MYLIO, J.V.D.**

D. 23. Januarii Anno M. DCCIV.
Eruditorum Examine
subjiciet

**JOHANNES NICOLAUS
MOLLWIZIUS.**

Blanckenburgo - Schwartzburgicus.
H. L. Q. C.

HALÆ MAGDEBURGICÆ,
Typis JOHANN. GRUNERI, Acad. Typogr. 1704.

5

Man. XV.
15. 1. 15. 15.

RESERVATIONE

RESERVATIONE

RESERVATIONE

RESERVATIONE

RESERVATIONE

RESERVATIONE

§. I.

Atura commerciorum, alienationis necessitas, & venditoris utilitas haud semper concedunt eligere emtorem, qui paratam solvit pecuniam, sed fidem habere sæpius est necessum. Cum autem emtor, cujus vires ignoramus, interdum speciem viri boni, ejusque qui solven-

*Necessitas
cautelarum
in venditione
rerum.*

do esse dicitur, habeat, quam de se suaque fide præconceptam opinionem lingua ad fallendum instructa firmare didicit; interdum tempore contractus equidem bonis abundet, sed adversa postea fortuna, vel sua culpa, is, qui prior fuit, esse desinat: Hinc omni sibi modo venditor prospicere debet, ne defrauderur, ac in concursu creditorum ab aliis, qui potius jus habent, excludatur, & ita suam venditionem in gratuitum contractum mutare teneatur.

§. II.

Leges æque ac Dd. hinc varias suppeditant cante-
las v. l. 16. ff. de peric. rei vend. l. 20. ff. de precario. conf. *Illustr. servatio hypothecæ.*
Dominus STRIKIUS de Caut. Contr. ex quibus non negli-
genda est reservatio hypothecæ in re vendita, donec pre-
tium

tium erit solutum, cujus naturam sequentes theses exhibebunt.

Quod reservatio?

§. III.

Equidem reservatio aliàs dicitur, de novo nil juris tribuere, sed jus reservatum præsupponere: v. *BARBOSA Axiom. sub vocabulo Reservatio. ax. 1. & 2. MEVIUS. P. VIII. dec. 62. n. 2.* & hinc videtur, quod venditor non possit sibi reservare hypothecam, quam in re propria nemo habet *per l. 29. ff. de pign. act. l. 45. ff. de R. J.* Verùm quia reservatio nostra respicit futuram rei qualitatem, ubi aliena fiet, & ita quasi conditionem transferendi dominii continet, atque ab ipsa lege hoc vocabulum in nostro casu approbatum reperitur *vid. ORD. Proc. Magd. cap. XLIX. class. 1. §. 2.* illud retinendum erit, & denotat retentionem s. exceptionem cujusdam juris, ac limitationem s. conditionem venditionis: Germ. *Verkäufer bedinget sich die hypothec an den verkauften Hause bis zu Abtrag des Kauff Gelds.*

Quid hypotheca?

§. IV.

Quid sub hypotheca intelligamus, cuius patebit, sc. jus in re creditori in securitatem debiti constitutum. *conf. GOEDDEUS ad l. 238. §. 2. ff. de V. S. & Dd. ad tit. ff. de Pign. & Hyp.*

*Explicatio
Thematis.*

§. V.

Ne autem de quavis hypothecæ reservatione venditioni adjecta accipiatur nostra dissertatio, adjecimus verba *in re vendita donec pretium erit solutum, s. in securitatem pretii residui.* Quo ipso excludimus casus, ubi venditor stipulatur hypothecam, vel generalem in omnibus bonis emtoris pro pretio *vid. BERLICH, P. 1. concl. 64. n. 37. & ibi alleg.* vel in re vendita specialem in favorem tertii, scilicet sui creditoris, vel ejus cui emtor debet. Quamvis enim hoc ultimum pactum in præ-

præjudicium creditorum anteriorem generalem hypo-
thecam in emtoris bonis habentium, valere quidam
negent, exinde quod emtor non possit recedere à pa-
cto, quo omnia bona adhuc acquirenda obligavit, nec
in fraudem hypothecæ anterioris jus acquirendum
repudiare *a. l. 45. pr. ff. de Jure fisci*: Nihilominus recte
asseritur contrarium, quod enim in d. l. disponitur, il-
lud agit de fraude debitoris, quæ huic pacto per se non
inest, nec competit jus aliquod emtori, quo absolutam
rei translationem à venditore exigere possit, si hic ali-
ter contrahere nolit. Et ex contractu modificativo,
uti loquitur *MERLINUS* in *Tr. de Pign. & hyp. L. IV. qv. 23.*
non nisi modificativum jus acquiritur tam emtori quam
ipsius creditoribus. *Conf. NEGUSANTIUS de Pign. & hyp.*
P. IV. n. 34. Intelligimus ergo h. l. conventionem inter ven-
ditorem & emtorem initam, ut tamdiu res vendita vendi-
tori sit oppignorata, donec pretium erit solutum.

§. VI.

Hanc etenim reservationem cuiuslibet emtionis ^{Reservatio}
venditioni non inesse, nec à legibus tacitam venditori ^{hypothecæ}
hypothecam regulariter tribui, constat. *vid. l. 16. ff. de in* ^{venditioni}
rem verso l. 1. & 2. ff. de rebus eorum qui sub tut. ORD. PROC. ^{non in est, nisi}
MAGD. d. §. 2. & SAX. tit. XLIX. §. Ingleichen COVARRUV. ^{expansio.}
L. 1. Var. ref. c. 7. n. 2. PINELLUS ad l. 1. C. de bon. mat. P. 3. n.
55. NEGUS. c. 1. n. 35. CHRISTIN. Vol. 1. Dec. 159. quia cessan-
te lege tacita quoque hypotheca cessat *vid. Illustr. Dn.*
STRYKIIUS de J. A. F. Sect. II. m. 5. §. 2. quamvis *MERLI-*
NUS ad d. Tr. Dec. 72. dicat, quod venditio habeat refer-
vationem hypothecæ in ventre. Nec defendi potest
opinio *LAUTERBACHII* quando in *Tit. ff. de Privil. Cred.*
p. m. 587. ait: quo venditor in re vendita sibi tacitam hypo-
thecam reservavit. Potius hæc reservatio in consensu

Exceptio in rustico, contractuum consistit; exceptionem tamen facit in rustico ORD. PROC. MAGD. d. l. §. 5. j. ORD. Pol. Magd. c. 29. §. 3. sine dubio propter simplicitatem rusticorum, ob quam multum in jure habent favorem *vid. l. 2. ff. si quis in jus voc. l. 7. §. 4. ff. de Jurisdictione.* Idem in Saxonia observari dicit RAUCHB. L. 1. qv. 6. n. 7. MOLLERUS ad P. 1. Const. 28. n. 31. BERLICH. P. I. concl. 64. RICHTER. de Priv. Cred. Cap. II. m. 1. n. 45. contrarium vero statuit CARPZ. ad P. II. C. 23. def. 19. Et dum ab utraque parte ad judicata provocatur, perpetua ac universalis observantia non erit, sed res eo recidit, ut allegans eam probare teneatur, cum tacita hypotheca non competat nisi ex lege vel consuetudine, hæc autem facti esse dicatur.

§. VII

Qualis consensus sit necessarius?

Sicuti vero contractus emtionis venditionis non est perfectus, nisi postquam uterque consenserit, quamvis non uno tempore consensus exprimatur; ita quoque in hac reservatione emtoris æque ac venditoris consensus est necessarius, ab utraque parte utcunque declaratus, non tamen simultaneus. Ast quæritur num instrumento emtionis inserta reservatio hypothecæ consensu contrahentium apposita præsumatur? Et videtur omnino quod sic, maxime quando subscriptio accessit v. l. 26. §. 1. ff. de pign. Magis dubium est, si emtor æque ac venditor consensum de re pro certo pretio tradenda expresserint, ita ut contractus sit perfectus, probationis gratia autem v. l. 4. ff. de pign. Notarium vel alium rogaverint, ut instrumentum emtionis conficiat in optima juris forma, vel, *er soll den Kauff auff das schärffeste einrichten* / nulla mentione facta reservandæ hypothecæ, & subsecuta postea traditione instrumentum à Notario confectum, reservationemque hypothecæ con-

continens, ab utroque contrahentium tandem sub-
scribatur, & ponamus, emtorem jam ante perfectum
emtionem generaliter omnia sua bona futura aliis op-
pignorasse, num hi existente concursu creditorum
emtoreis postponendi erunt venditori? Negamus, eo
ipso enim, quod contrahentes à Notario desiderave-
rint confectionem instrumenti, non mox se obligarunt,
ut omnia, quæ scribet, agnoscere velint, & ita emtor hy-
pothecam nondum constituit, nec rati habitio subse-
cuta, uti alias *l. 16. ff. de pign. & hyp.* hoc loco in tertii
præjudicium retro valebit; dum autem res emta pu-
re in dominium emtoris transit, creditores ejus mox
jus habent quæsitum, quod rem afficit. A tempore sub-
scriptionis tamen hujus hypothecæ venditor habebit.
Conf. NEGUS. c. l. n. 40. BRUNNEM. ad l. 16. ff. de pign. n. 3.

§. VIII.

Ipsos pacifcentes quod attinet, quilibet venditor sibi *Quis possit*
recte reservat hypothecam, etiam is qui alieno nomine *reservare*
vendit, nec speciali mandato ad reservandum instructus
est, *a. l. 2. C. per quas pers. Conf. SCHILTERUS ad ff. Exerc.*
XXXIII. ubi præjudicium: quod creditor consentien-
tibus concreditoribus domum debitoris vendens in
utilitatem omnium creditorum valide reservaverit hy-
pothecam. Eodem modo ab omni emtore, etiam à *Num omnis?*
procuratore, cujus mandato ad emendum dato pote-
tas consentiendi in hypothecam specialiter non infer-
ta est, *a. l. 58. ff. d. procurat.* valide regulariter oppigno-
ratur res emta donec pretium sit solutum. Et quam-
vis jure Civili in minore, juxta *l. 1. & 2. ff. de rebus eorum* *Num minor.*
imperiali rescripto opus sit, excepto casu, si ille cum
fisco contrahat. *d. l. 2.* hoc tamen ad alium emtorem
nullo modo erit extendendum. Maxime quia non tam
in

in promissione emtoris & ejus obligatione, quam in conditione ac modo, sub quo contractus celebratus est, nec non in onere à venditore ante traditionem domini rei venditæ imposito fundamentum æquitas, quæ venditorem aliis præferri jubet, quarendum est: modo emtio venditio alio vitio non laboret.

§. IX.

*Contractus
pre supponitur
validus.*

*In quibus
nam rebus &
venditionibus
obtineat re-
servatio hæc*

Siquidem tam respectu personarum contrahentium, quam quoad rem venditam semper validum præsupponimus contractum; hoc enim sublato, hypotheca quoque evanescit, quæ sine obligatione non contrahitur *a. l. 4. ff. de pign. & l. 16. pr. ff. d. fide* Regula alias à Dd. traditur, quod omnia quæ in bonis oppignorantis sunt & vendi possunt, oppignorari queant per bonis non sunt, nec oppignari possint *l. 6. C. si res aliena. l. 6. C. que res pign. obl. Conf. DONELLUS de Pign. & Hyp. C. 8. pr.* Et ita de nostra reservatione hypothecæ dicere licebit, quod in omni venditione apponi possit, siue res vendenda sit mobilis vid. *RICHTER. d. Privil. Cred. c. II. m. 1. n. 40. ubi præjud. siue immobilis, allodialis vel feudalis, conf. ORD. Proc. Magd. d. l. §. 3.* etiam in rebus utensilibus, quas maritus emit hoc pacto, ut donec pro iis pretium solveretur, sint oppignoratae *Conf. RAUCHB. Lib. I. qv. 6. n. 47. Dissent. HARTM. PISTOR. L. I. qv. 31. n. 33.* Non tamen uno sed diverso modo,

§. X.

*De emtore
ante investi-
turam judi-
cialiam rem
alteri ven-
dente.*

Sæpius contingit in Saxonia, ubi dominium rerum immobilium non nisi accedente resignatione domini & subsequente investitura judiciali transfertur *Pr. L. I. art. 34. sum. 2. & Dec. Elect. 61.* ut primus emtor non dum acquisito dominio rem iterum vendat. Quod si igitur finga-

figamus, Cajum emisse rem à Marcello, & antequam de ea investitus fuit, eandem Titio cum reservatione hypothecæ vendidisse.

§. XI.

Investiturâ adhuc secutâ antequam lis oritur, validam esse istam reservationem, nullum dubium est, quia etiam aliena res oppignorari potest sub conditione, si sua erit, vid. l. 16. §. 7. ff. de pign. & hyp. & rei alienæ oppignoratio convalescit, si postea dominus factus sit, vid. l. 41. ff. de pign. act. l. 22. ff. de pign. l. 5. C. si res aliena. maxime si res tempore oppignorationis oppignoranti fuit debita l. 1. ff. de pign. & hyp. Accedit quod antea traditionem & judicialem resignationem fieri debet reservatio, prout infra docebitur. Sed ponamus hanc quæstionem esse nondum subsecuta investitura & translatione domini: Iidem valebit hypotheca, & Titius actione hypothecaria conveniri poterit, contra Sempronium ad quem postea pretio nondum soluto possessio pervenit: huic enim firmitus & potius jus non competit, quam quod à Titio habet, apud quem res fuit cum onere hypothecæ Cajo ex reservatione competentis. Sicuti ergo is, qui infirmiori jure possidet, actione Publiciana tenetur, ita quoque Sempronium actione hypothecaria teneri fas est, & dum Titius iusto titulo & bona fide rem habuit, ea in ejus bonis fuit conf. l. 52. ff. de A. R. D. per consequens eam oppignorare potuit jx. l. 1. ff. de pign. Nec non Sempronii creditores, quibus ejus bona etiam futura, antequam rem istam à Titio accepit, generali hypotheca fuere obligata, in concursu cum Cajo huic erunt post-

*Affirmatur
sive investi-
tura sit secu-*

sive non

*Tam quoad
emtorem*

*quam tertium
possessorem*

*& emtoris
creditores.*

ponendi, eorum enim hypotheca rem à Titio quaesitam aliter & magis afficere non potuit, quam quatenus in bonis Sempronii fuit, fuit autem jure pignoris onerata.

S. XII.

An reservatio extra judicialia valeat?
de jure Civili
quoad allodialia

etiam ratione praelationis

Ex his jam aliquatenus patebit, quid sentiendum de ista controversia: Num reservatio hypothecae à venditore facta sine consensu judicis valeat? Bona allodialia, nam de feudis infra dicendum est, jure Civili indistincte sive sint mobilia sive immobilia sine consensu judicis valide oppignorantur, nam nuda conventionem hypotheca contrahitur *l. 4. ff. de pign. & hyp.* Ergo etiam in hac nostra reservatione judiciali consensu non opus est; Et quamvis juxta LL. Romanas publica hypotheca privatae praefertur *l. ii. C. qui pot. in pign.* attamen venditor privatim sibi reservans hypothecam, quoad pretium residuum, omnibus emtoris creditoribus hypothecariis, etiam si instrumentis publice confectis nitantur, erit praeponeendus, quia in nostro casu jus praelationis maxime eò nititur, quod cum onere pignoris ad emtorem transferit, & ad satisfactionem, sine qua dominium non transit, pertineat *v. l. 2. ff. de rebus eorum, l. 5. S. 18. ff. de tributaria. act.*

S. XIII.

Jus Saxonicum judicialem requirit oppignorationem immobilium.

E contrario Jus Saxonicum, non minus Provinciale quam Electorale, inter mobiles & immobiles distinguendo, in illis nullam solennitatem judicialem, in his autem magistratus auctoritatem desiderat, tam quoad causandam actionem hypothecariam, quam quoad privilegium praelationis, ut dicit *CARPZ. ad P. 2. C. 23. def. 1. j. Pr. Lib. I. art. 8. MOLLER. ad d. C. qui provocat*

vocat ad antiquam observantiam. *v. post. Weichbild sub rubr. Gemeinde tagl. Urtheil Tit. Verpfändung der Güter durch schlechte Handschrift add. ORD. Proc. Magd. antiquam de anno 1652. tit. 50. n. 5. Weil denn nach Sachsen-Recht. RAUCHB. l. 1. qv. 6. n. 14. j. Dec. Elect. 60. Exinde igitur gravis, uti eam appellat BERLICH, P. 2. Concl. Num idem 29. n. 56. orta est controversia, num in Saxonia ad no- h. l. dicen- stram quoque reservationem quoad immobilia consen- dum. sus judicis requiratur? Eadem quaestio erit de Jure Magdeburgico. a. ORD. Proc. Magd. de anno 1686. Cap. XLIX. class. 3. §. 46. Et quia pro affirmativa aequae ac negativa multae afferuntur rationes, eas excerptas & in unum collectas hic subjicere liceat.*

§. XIV

Quo magis autem status controversiae appareat, *Status con- troversia.* praemonendum est, in eo omnes consentire, quod nominata, specifica, & verbis expressa approbatio reservatae hypothecae non sit necessaria, sed sufficiat instrumentum emtionis, cui haec reservatio inserta, sigillo aut subscriptione judicis esse confirmatum vel libro judiciali s. actis publicis traditum. *Vid. BERLICH. c. 1. MOLLERIUS c. 1. & L. 1. Sem. c. 4. CARPZ. ad d. Const. 23. Def. 16.* Nec de eo lis est, quando traditio judicialis nondum secuta, tunc enim penes venditorem adhuc est dominium & exinde fruitur jure praelationis *MARTIN. ad Ord. Proc. Sax. tit. 42. §. 3. n. 2.* imo hypothecam adhuc reservare potest. Verum ponendus est talis casus, ubi contractu extrajudicialiter celebrato & hypothecam reservatam, postea vel nullo emtionis documento oblato, vel in eo ab Advocato omissa ista clausula, venditor in judicio rem emtori tradidit & dominium resignavit, ita ut judici, dum in alienationem &

traditionem consensit, de hac reservatione facta non
constiterit.

§. XV.

*Rationes pro
affirmativa*

II, qui consensum judicis necessarium esse statu-
unt, deducunt Primum argumentum ex *d. Const. 23.* &
ejus generalitate, à prohibita oppignoratione ad pro-
hibitionem reservatæ hypothecæ, quod sicuti nemo sine
licentia judicis hypothecam in bonis mobilibus con-
stituere potest, sc. ut omnes effectus habeat, ita nec hoc
liceat fieri per pactum in contractu emtionis venditi-
onis. Quam consequentiam ulterius probare tentant ex
l. 1. §. fin. ff. de rebus eorum qui sub Ec. quasi respiciendum
sit ad tempus dominii acquisiti, & quicquid tunc re-
quiritur, antea quoque observandum, seu, quicquid juris
in oppignoratione, illud quoque in reservatione
hypothecæ. Ildum argum. est desumptum à ratione
prohibitæ oppignorationis, ne sc. re pluribus obligata
creditors decipiantur *v. d. Const. 23.* quam etiam in no-
stro casu, si rem venditam alius, qui pretium nondum
solutum esse ignorat, sibi oppignorari curat, & hinc
eandem juris dispositionem adesse ajunt; maxime cum
favor tertii, istius nempe creditoris concurrat, cui re-
nunciare vel aliquid detrahere contrahentes neque-
ant. III. Provocant ad observantiam & judicata. *Vid.*
BERLICH. & MOLLER. all. II.

§. XVI.

Pro negativa

Contraria autem opinio à Dd. his firmatur ratio-
nibus. I. Quod quilibet possit contractui emtionis ven-
ditionis pactum adjicere, & hoc validum esse oporteat,
etiam si alias non valeat, hunc in finem, ut propter con-
tinentiam cum contractu hic subsistat, quia venditor non

non vendidisset, nisi tali fuisset fretus conventionem per l.
s. & ult. C. de pact. inter emt. & vend. § l. 13. pr. ff. comm.
pr. ad. Huic argumento affine est quando II. dicunt quod
talis reservatio pars sit contractus, et ita una conventio.
vid. PINELLUS ad l. 1. C. de bon. matern. P. 3. n. 52.
emptio venditio autem rerum immobilium etiam sine
judiciali solennitate valeat. *Pr. L. 1. art. 34. conf. Addit.*
Weichb. sub rubr. von kauffen und verkauffen tit. Was
ein Mann kaufft u. nec liceat unum contractum pro
parte acceptare & pro parte repudiare. *vid. WESENB.*
Conf. 232. n. 13. III. quod venditor non nisi cum hac reser-
vatione fidem habuerit, & si hæc satisfactio corrue-
atque fides habita cesset, nec dominium in emto-
rem sit translatum a. §. vendita. §. de Rer. div. IV. quod
d. Const. 23. loquatur de debitore sua bona oppignorante,
& hæc juris statutarii dispositio, à jure communi
devians, non sit trahenda ad nostrum casum, ubi res
emta antequam emtoris sit, obligatur, & non nisi sub
hac conditione ad eum transit. V. Æque ac dissentient-
es allegant, sæpius ita à JCtis fuisse judicatum. vid.
CARPZ. c. l. def. 16. & L. IV. Resp. 27. RICHTER. de Privileg.
Cred. c. 2. m. 1. n. 41. PHILIPP. ad Dec. Elect. 63. n. 7. WE-
SENB. P. 1. conf. 93. RAUCHB. L. I. qv. 6. MARTIN. ad Ord.
Proc. Sax. Tit. XLII. §. 2. n. 12.

§. XVII.

Ex his diversis opinionibus, quænam æquitati & *Quænam*
juri convenientior sit, facile, ni fallimur, dijudicandum *opinio verior?*
est, ubi posteriorem præferre non dubitamus. Videam
enim fontem, ex quo hæc reservata hypotheca potis-
simùm suum vigorem & vim habet. Verba *Ordin. Proc.*
Sax. Tit. 42. §. 2. hæc sunt: *Da auch einer etwas ver-*
kaufft/

kaufft / und ihm alsbald bey solchen Kauff auff den Gu-
te/ ehe er es dem Käufer tradiret und einräumet / ein
beständiges Unterpfind wegen des hinterstelligen Kauff
Geldes vorbehält / soll er *re. Ubi LLator simpliciter loqui-
tur, nulla mentione consensus judicialis facta, & requirit
reservationem fieri in continenti antequam res tradi-
ta, & dominium resignatum est: notum autem est quod,
sicuti nulla lege exigitur, contractum in iudicio fieri,
ita quoque nunquam fere in loco iudicii contrahant,
sed perfecto jam contractu ad transferendum domi-
nium iste iudici proponi & hoc resignari soleat. Dum
ergò lex ante traditionem iudicalem reservationem
fieri suadet, extrajudicalem quoque validam esse
simul affirmat. Amplius hoc colligi potest ex ver-
bis antea allegata mox subsequens: In Erwe-
gung / daß der Schuldner solch Gut bald anfangs mit
dem Onere und Beding überkommen / daß es dem Ver-
käufer verpfändet seyn solte *re. in quibus fundamen-
tum antecedentis decisionis subministrat & id ponit 1) in
conditione & lege contractui à venditore adjecta, sub
qua ad emtorem res transit, ita ut nec momento fuerit
simpliciter dominus. conf. l. 2. ff. *De rebus eorum qui Et.
JOSEPH. de SESSE Decis. Regni Arragon. LXXII, n. 12. 2)*
quod emtoris creditores in bona ejus potius jus non
habeant quam ipse debitor. Simul ac autem 3) istam
ante iudicalem traditionem reservatam hypothecam
dicit onus, eo ipso concedit hoc etiã antea rem affi-
cere & ei inhærere: ex quo ulterius sequitur quod non
in iudiciali demum traditione vires suas consequatur
ista reservatio. Proinde tam quoad emtorem & ejus
heredes quam quoad ipsius creditores & alios possessio-
res**

res nullus iudicis consensus requiritur. Cum enim ipse debitor sua bona extra judicialiter in Saxoniam oppignorans & ejus heredes nil contra eam hypothecam excipere possint *v. d. Const. Elect. 23.* multo magis h. l. valide tenebuntur, ut omnis dolus evitetur & sola bona fides observetur. *vid. l. 1. §. 1. ff. de act. emti.* Reliquos autem obligari exinde constat, quod onera realia ad omnes transeant. Magis nostrae assertionis veritas in lucem prodibit, si tam dissentientium rationes, quam eas, quibus nostras refellere student, discutiamus.

§. XVIII.

Quoad Imam nostrae sententiae rationem concedunt, liberum cuique esse, ut res suas quibus cunque libuerit conditionibus vendat, sed negant id fieri posse absque solennitate legali, sicuti cuique liberum est arbitrium de rebus suis per ultimam voluntatem disponendi & tamen solennitate hac indiget. Verum enim vero quam fallax haec à testamento ad emtionis venditionis contractum sit argumentatio, in aprico est, non solum quia in ultimis voluntatibus major fraus, ne adulterinae sint, metuenda, quam in nostro casu, ubi ipsi contrahentes ab utraque parte in hanc reservationem consentiunt; sed etiam quia ibi adest dispositio legis, quod neglecta solennitate testamentum corruere debeat, nulli autem reservationem sine iudicis licentia fieri prohibitum reperitur. Et dum hanc reservationem dicunt conditionem venditionis, quid aliud affirmant, quam quod si illa non subsistat, nec haec ad effectum per venire queat *a. l. 31. ff. de O. & A. j. l. 33. §. 1. ff. de A. vel A. P.* id quod tamen negant, convicti axioma juris, quod semper conventio aliquid operari debeat & pro ea defendenda.

Defensio rationum pro negativa

da, juris interpretatio sit facienda. Insuper in hoc casu id quod alias stricti juris est, non esse attendendum apparet ex *al. l. 13. ff. comm. pred.* nec ad rem facit, num stricto jure pacta invalida alias dicantur ex prohibitione juris gentium, an vero ex prohibitione Juris Civilis, etiam si ponamus cum *BERLICHIO c. l.* facilius contra istam veniri, id quod tamen simpliciter concedere merito dubitamus: sufficit enim etiam contra hanc, quamvis difficilior, veniri posse. Accedit, quod lex aliud suadeat.

§. XIX.

Iidem rationem negant, duos contractus, unum principalem & alterum accessorium, & illum absque hoc subsistere posse, statuentes, quem in finem allegant *l. 7. §. 5. & 6. ff. de pactis & l. 1. §. fin. ff. de rebus eorum.* Cum autem consensus venditoris nunc sit restrictus ad istam modificationem, & pacta, quæ legem dant contractui, huic inesse dicantur *d. §. 5. l. 7. ff. de pactis* non video cur non hoc loco unum tantum contractum individuum adesse dicendum sit. Textus obstantes nil contra nos probant *l. 7.* enim tantum dicit contractum vel ex toto vel ex parte pacto mutari posse, hæc mutatio autem novam exigit conventionem. Et ex *l. 1.* tanquam jure singulari, contra juris regulas *v. l. 2. ff. eod.* nullum argumentum ad alios casus valet, prout eleganter id deducit, & *l. 1.* iniquitatem ostendit *PI-NELLUS d. l.* quam tantam reputavit *MATIENSUS L. 2. tit. 3. lib. 5. recop. glossa. 1. n. 17.* ut dixerit, se contrarium judicaturum in Regno Castellæ, quia ibi textus juris Civilis non ut leges sed ut responsa prudentum, quatenus morali & æqua ratione ducuntur, servarentur. *vid. NON-ACOSTA de Priv. Cred. Reg. 2. ampl. 4. n. 6.*

§. XX.

§. XXI.

Ad IIIam nil amplius regerunt. IVto argumento objiciunt, statuta quoque esse extendenda, ubi ratio dispositionis est expressa, hoc autem in *Const. 23.* factum esse. Resp. Hoc non procedit contra jus commune & fortioris juris rationem, qualem pro venditore militare ipsa jura agnoscunt, quod non nisi cum onere emtor rem acceperit *v. l. 2. ORD. PROC. SAX. e. l.* Et ita adhuc salvæ sunt rationes & fundamenta opinionis negativæ.

§. XXI.

Contrariorum argumentorum debilitas mox patebit. Ad Ium enim negatur consequentia ab oppignoratione bonorum debitoris ad reservationem hypothecæ in re vendita, & ejus probatio ex *d. l. 1.* desumpta est nimis subtilis, nec secundum ea, quæ sæpius dicta sunt, procedit in omnibus casibus. Ita quoad II. diversa subest ratio. *MOLLERUS* equidem *c. l. n. u.* eandem statuit, ita loquens. *Taceo quod si contraria opinio admitteretur, futurum esset, ut non pauci in his terris deciperentur. Cum enim non rarum sit, ut bona immobilia hoc pacto vendantur & tradantur, ut integrum pretium, tanquam pecuniam creditam sub usuris emtor penes se ad tempus conventum retineat, bona autem eadem pro pretio venditor interim ex instrumento contractus obligata sibi habeat, non esset profecto difficile emptori & possessori, illa ipsa bona aliis quoque priorem hypothecam extra judicium contractam ignorantibus, in judicio postea, tanquam à nexu pignoris prorsus libera, obligare, & sic creditores simul & iudices ipsos circumvenire.* Verum enim vero quis non videt, eadem facilitate lædi posse alium creditorem, etiam si judicialiter facta sit reservatio, si instrumentum contractus vel acta judicialia non inspicit, & eodem modo eum se cure agere,

C

fi

si privatum instrumentum emtionis & quietantias super
pretio soluto sibi edi curat, cum nunquā fere venditio re-
rum immobilium, nisi sint viliores, celebretur, quæ non
in scripturā redigatur, nec facile emtor, etiam rusticus,
sine judiciali quietantia & abdicatione *ohne Quittung
und Verzicht*/pretium solvat. Imo ipsum venditorem ar-
dire & eum hac de re interrogare potest, quod si enim hic
jus suum reservatum occultet, illo contra interrogan-
tem ob præsumptionem doli uti non poterit. Et casus
sunt plane diversi, atque ex parte venditoris accedit,
contraria ratio æquitatis: Hinc eandem, solam, & ad æ-
quatam rationem adesse recte negamus, ut taceam, quod
itenditas rationis nil operetur in singularibus contra
jus commune, maxime in odiosis, & ubi contrarium ju-
ris argumentum obstat, *vid supra §. 17.* Omne omnino
dubium cessaret, si Ordinatio *Proc. Saxon. Anno 1699.* no-
viter compilata, publicata esset, ibi enim tit. XLI. in pri-
ma classe sub n. 3. ita dicitur: *Das rückständige Kauff-
geldt/es sey gleich An- oder Tagezeit Gelder / wenn des-
wegen der Verkäuffer beym Kauff ihm nur die hypo-
thec oder das Eigenthumb an den verkaufften Ertz
vor oder auch auffer Gericht vor behalten.*

§. XXI.

Supereft Tertium ab exemplo deductum. Ast uni-
cum ab omnibus allegatur, quod si recte consideramus,
deprehendimus illud tantum consistere in nuda deli-
beratione Jctorum, ita enim *MOLLERUS ad d. Const. 23.
n. 5.* *Sed his omnibus non obstantibus in proposita questione con-
trarium verius puto, & ita in curiali judicio Lipsiensi me præ-
sente conclusum scio, in causa creditorum Petri Verken. Cum
enim unus ex illis prædium quoddam suum Petro Verken ven-
didisset, reservata sibi hypotheca pro residuo pretio in instru-
men-*

mento venditiones, ex eoque sub sigillo publico Judicii ejus loci, in quo prædium situm erat, producto, Domini Assessores Judicii Curialis intelligerent contractum totum venditionis, & sic hypothecam quoque in eo constitutam, judici fuisse insinuatam, unanimi consensu concluderunt, venditorem in revenditâ reliquis creditoribus preferendum esse; alias autem, si illa sollemnitas judicialis non intervenisset, hypothecam illi, quod non solvendo esset debitor, aut difficulter saltem exigi posset, haud quam profuturam putabant. Obtinet hic, salvo istius Curia respectu, quod *HARTM. PISTOR. L. IV. qv. 25. n. 17.* monet, in judiciis, in quibus plenius deliberandi spatium non superest, multa obiter tractari. Et ab eo allegatus *FAB. de MONTE in Tr. de emt. vend. dicit: ideo sæpe errari; notum enim est, quæ multæ causæ brevi temporis spatio 4. sc. vel 5. dierum, in dicta curia deciduntur. Cumque nostræ opinioni accedant Jcti Wittebergenses & Jenenses nec non Domini Scabini Lipsienses, varios casus in terminis ita decedentes, v. Dd. §. 16. citatos, illa omnino verior est præsumenda, quia verius & magis integrum est judicium, quod multorum, quam quod unius aut alterius sententia comprobatur, & opinionum varietate stante ea est sequenda, quæ magis æquitati convenit, & à rigore discedit. v. *BARBOSÆ Axiom. L. XIII. c. 28. ax. 1. & 4. conf. Excell. Domini THOMASII. Diss. de Jure Consuetudinis & Observantiæ.**

§. XXIII.

Nunc ad feuda transitur, ubi quæstio movetur, an *In feudis an Domini vel agnatorum consensus sit necessarius ad hanc Domini conservationem? Quoad ipsum dominum feudi & quæ- sensus sit necessarius.* tenus ejus subest præjudicium, num sc. feudo ad eum cessarius. devoluto istud pretium residuum solvere teneatur, & absque ejus consensu, si emtor pretium non solvat, ad

*Affirmatur
quatenus ejus
præ iudicium
sub est.*

pignoris distractionem perveniri possit &c. domini
consensum omnino requirimus, quamvis id neget *BER-*
LICHIUS P. I. concl. 64. Siquidem natura feudi hæc est ut
vassallus domino nocere, & feudum onerare nullo mo-
do queat, nisi ipsius consensus accedat, idque propter
proprietaem apud eum remanentem 2. F. 8. v. *VULTE-*
FUS de Feudis L. I. c. 10. n. 43. Jam autem domini jus, quod
habet in feudo ante venditionem, illud, prout tunc est,
afficit, ergo ipsi invito citra juris auctoritatem adimi
vel deterior reddi nequit. Nec consensum in aliena-
tionem datum, ad hanc reservatam hypothecam ex-
tendere licet, quia iste tantum respicit alienationem ju-
ris Vassalli, non domini, & ideo de non cogitatis mini-
me est accipiendus. *conf. ALVAROTTUS ad 2. F. 55. pr. n. 15.*
imo alienationem, quæ hanc oppignorationem seque-
retur, diversam esse à priori constat.

§. XXIV.

*Qualis con-
sensus?*

Aliud erit, si ipsi contractus emtionis venditionis
in scripturam redactus, & pignus adjectum continens
offertur, addita generali quæstione, num in hanc alie-
nationem consentire velit, & ipse quoque generaliter
suum consensum declarat, etiam si in investitura nullam
pignoris reservati faciat mentionem: quia generalis
consensus etiam comprehendit ea quæ expresse sunt an-
nexa, & tacitus quoque sufficit. *vid. STRUVIUS in Synt.*
Jur. Feud. c. 13. aph. 2. n. 1. SIVENDEND. ad J. Ritt. Lucubr.
Feud. Diss. 13. §. 14. Ita quoque nec in feudis mere he-
reditariis & alienabilibus necessarius erit. *add. 2. F. 48. v.*
Illustr. Dominus STRYKIUS in Exam. Feud. c. IV. §. 53. item
in fructibus feudi perceptis, quippe qui habent natu-
ram allodii *SIVENDEND. c. 1. §. 12. verb.* Fructus faciendi
suos.

suos. Item in feudo domino vendito cum tali clausula
conf. VULT. d. l. n. 43. circa finem.

§. XXV.

Consensum autem agnatorum sc. emtoris, (nam ad ^{Agnatorum} agnatos venditoris, postquam in alienationem consen- ^{consensus non} ferunt, nil amplius spectat) hic excludimus, quia non nisi, ^{requiritur} quoties ipsorum inter est, requiritur; & ideo etiam quoad ipsos & alios impune negligitur & nihilominus ipse emtor ejusque heredes *conf. STRYKII Exam. J. F. c. XIX. qv. 2. & 9.* & agnati istud debitum solvere tenentur, atque æque ac alii possessores actione hypothecaria ad tradendam creditori possessionem conveniri possunt, emtoris quoque creditores hypothecarii venditori erunt postponendi. *conf. CARPZ. L. IV. resp. 28. BERLICH, c. l.*

§. XXVI.

Illud adhuc dubium restat, num quoad hos effectus ^{Num Domini} Domini contentus necessario adhiberi debeat? Nega- ^{ni consensus} tur. Quamvis enim *CARPZ. P. 2. C. 23. def. 18.* consensum ^{adesse debeat} domini absque distinctione casuum requirat. *Conf. quoad emto-* *RICHT. Tr. d. Privileg. Cred. cap. IV. Eccl. 2. n. 263.* ex ea ratio- ^{rem, agnatos} ne, quod ille sit de substantia oppignorationis, cui ra- ^{& tertium} tionem aliam addit *HARTM. PISTOR L. I. qv. 31.* ex sæpius ^{atque credi-} citata *L. 1. defumtam*: attamen oppignorationem simpli- ^{tores.} cem seu ordinariam, à Vafallo feudum jam suo nomine possidente factam, à nostra reservata hypotheca etiam in feudo differre, nec ab una ad alteram concludendum esse, ipse *CARPZOVIVS* confitetur *L. IV. Resp. 28.* dum ibi oppignorationem feudi sine consensu agnatorum, vel simultaneè investitorum non valere affirmat illud autem in nostro casu tanquam speciali non procedere dicit, & hinc quamvis oppignoratio feudi sine consensu Domini non consistat, *z. F. 55.* nihilominus

minus hæc reservata hypotheca erit valida, & ista legis dispositio adhuc specialem casum minime trahenda. Ratio quoque, cur domini consensus aliàs est necessarius, ne scilicet ipsi noceatur, h. l. cessat, ita ut salvo jure domini emtor vel ejus successor actione hypothecaria à venditore conveniri possit, ad consequendam feudi possessionem, donec ipsi ex fructibus vel aliunde satisfiat. Ipsa vero distractio pignoris invito domino fieri nequit, nisi alii creditores, quibus feudum cum consensu domini oppignorum est, illam urgeant, ubi domino non nocebit, quisnam ex creditoribus alteri præferatur. *conf. ORD. PROC. SAX. tit. 45. §. desgleichen zc.* Ipsi creditores autem vel generalem anteriorem vel specialem posteriorem, cum consensu domini impetratam hypothecam habentes plus juris in feudo habere non possunt, quam ipse emtor habuit *a. l. 3. ff. de pign.*
 §. XXVII.

Num reservatio post traditionem fieri possit?

Progredimur ad quæstionem, quando & num ante vel post traditionem, vel in ipso traditionis actu reservatio fieri queat? In eo fere omnes Dd. consentiunt, quod post translationem domini factam pignus in præjudicium creditorum anteriorum reservari nequeat, quia hi mox translato dominio jus quæsitum in re habent, cui nec venditor nec emtor aliquid detrahere poterit. Nec videndum quomodo contrarium possit statuere *STRACH. Tr. de Decoct. P. ult. n. 6.* in eo casu, quo post traditionem demum instrumentum emtionis venditionis conficitur cum clausula reservatæ hypothecæ, uti eum allegat ab eo dissentiens *BERLICH. P. I. Concl. 64. n. 42. conf. §. 7. supra nisi penamus*, ad substantiam contractus vi conventionis scripturam requiri, vel ante contractum perfectum spe futuræ venditionis bey wâhrenden

den Tractaten traditionem nudam esse factam, tunc enim dominium nondum est translatum, cum sine animo illud transferendi, & titulo habili non transeat. Non solum autem hæc procedunt quoad creditores anteriores, sed etiam posteriores meliorem hypothecam, publicam sc. vel in Saxoniam iudicalem habentes. Nec tertius possessor ibi actione hypothecaria tenetur, nisi iudicialis consensus accesserit, & quicquid alias ad oppignorationem requiritur, *b. l.* quoque erit necessarium; omnes enim rationes, quas supra ad sustinendam extrajudicalem reservationem adduximus, cessant, & imputet sibi venditor quod non melius sibi prospexerit. *v. l. 203. ff. de R. J. § l. 2. C. de Fictis. ORD. Proc. Magdeb. d. l.* expresse ita loquitur: *Welcher auff seinen verkaufften Guthe es sey Lehn oder Erbe / ehe er dem Käufer dessen Eigenthumb und Lehn Gerichtlich übereignet und auffgelassen / ihm ein beständiges Unterpfand wegen des hinterstelligen Kauff-Geldes / oder die possess und den Eigenthumb gar daran / so fort Anfangs des Contracts, vorbehalten / c. & ORD. Proceff. Sax. c. l.* ita habet: und ihm alsbald bey solchen Kauffe auff den Guthe / ehe ers dem Käufer tradiret und einräumet. proinde quoad jus nostrum Magdeburgicum & Saxonium nullum dubium remanet, & dum hoc æque ac illud dominium non nisi per iudicalem abdicationem transferri permittit, in aprico quoque erit sub traditione in *ORD. Proc. Sax.* intelligi non privatam atque nudam sed iudicalem istam resignationem.

§. XXVIII.

Verum quando Dd. hanc reservationem vel ante *Num ante* traditionem, vel in ipso traditionis actu recte fieri di-*traditionem* cunct, vid. *Illustr. Dn. STRYKIUS de C.C. Sect. III. c. 9. §. 24. & in ipso tra-*
MAR-

*ditionis
actu?*

MARTINI ad Ord. Pr. Sax. Tit. XLII. §. 2. n. 5. BERLICH. P. I. Concl. 64. n. 40. PHILIPP. ad Dec. Elect. 63. n. 5. RICHT. de Priv. Credit. C. II. m. 1. n. 42. ZIEGL. ad d. ord. verb. *ehe ers dem Käufer tradiret.* posterius adhuc dubium videtur, quoad jus prælationis quo alias anterioribus hypothecariis emtoris præfertur, si longe ante traditionis actum contractus fuerit perfectus, & de pretio fides simpliciter habita. Ex hac ratione, quod eo casu res vendita mox post pure contractam & perfectam emtionem emtori debeatur, & eo ipso in ejus bonis sit, atque sicuti postea oppignorari potest ita quoque sub priori hypotheca generali comprehendatur & eâ afficiatur, & ex inde creditorum juri quæsito nil detrahi, nec hæc reservatio pars contractus & fides sub conditione habita dici queat nisi emtor & venditor initio vel in fine contractus vel mox post contractum de pignore conveniant. Et in ORD. Process. Sax. dicitur *als bald bey solchen Kauff/* ubi dictio, *als bald*/æqui pollens latin o vocabulo, *incontinenti*, videtur significare in ingressu contractus, vel ante eum, vel statim post, sicuti alias in pactis contractui adjectis à JCtis in l. 7. ff. de pactis. l. 13. C. eod. l. 3. C. de codil. edict. l. 21. C. d. usuris expor nitur. conf. Excell. Dn. BODINI Disp. de eo quod sit in continenti Cap. I. quam explicationem aliquatenus confirmare videtur subsequens particula, *bey.* Majus adhuc dubium ex ORD. Proc. Magd. d. §. 3. sumi potest propter verba: *so fort anfangs des Contracts,*

*Rationes du-
bitandi*

§. XXIX.

*Rationes de-
cidendi*

Nihilominus quia hypotheca nuda conventionem constitui potest & h. l. juxta l. 2. ff. de rebus eorum. suam vim & prælationem exinde maxime habet, quod cum dominio pignus simul sit quæsitum h. e. emtor aliter non

non fiat dominus, quam quod venditor simul habeat
pignus, & ita magis ad translationem domini quam
ipsum contractum si respiciendum, haud absurdum est,
quod venditor, qui pro pretio residuo rem venditā qua-
si pignus retinere potest, & jure domini, quamdiu illud
penes eum est, aliis creditoribus praefertur, imo rem
ipsam vindicare potest, in ipsa domini translatione ab
hoc privilegio sub conditione reservatae hypothecae
recedens, hac sibi prospiciat & fruatur. Hinc in ipso tra-
ditionis actu hypothecam valide retineri statuimus.
Nec oppignoratio rei alienae, quamvis oppignoranti
debeat, in praedictum prioris domini amplius vale-
bit, quam quatenus oppignorans postea dominus fuit
factus. Et quia dictio, *in continenti*, variam habet inter-
pretationem, ideo temper pro substrata materia erit ac-
cipienda vid. *Excell. Dn. BODINVS d. l. & BARBOS.*
Axiom. L. IX. c. 49. axiom. 1. nostramque explicationem ipsa
lex verbis mox subsequenibus ehe ers dem Käufer
tradiret, suppeditavit. Quod vero attinet *Ord. Magd.*
notandum est, ibi duos haberi casus, quorum unus con-
tinet reservationem hypothecae, alter reservationem
possessionis & domini: ad hunc pertinent verba,
so fort anfangs des contractis / prior autem verbis an-
tecedentibus, ehe er dem Käufer dessen Eigenthumb
und Lehn gerichtlich übereignet und aufgelassen ihm ein
beständiges Unterpfsand wegen des hinterstelligen Kauff-
Geldes vorbehalten / ex primitur. Id quod non solum
particula disjunctiva subsequens, *oder / sed & §. 2. ante-*
cedens suadet, ubi dicitur, quod si res vendita absque
reservatione tradatur, jus praedationis cesset: ergo, argu-
mento à contrario desumpto, traditio cum reservatione
facta praerogativam operatur. Et dum in §. 5. voca-
bu-

D

bu-

bulo', *Dominium*, opponuntur verba bey dem Kauffe/ atque dictioni, *Hypothec*, vocabulum, *tradition*, respondet, ad duos casus §. 3. respicitur.

§. XXX.

*Quibusnam
verbis?*

Cæterum sicuti hypotheca verbis, generalibus, in- definitis, & impropriis constituitur l. 3. §. *fin. ff. qui pot. in pign. NEGUS. P. III. m. 1. n. 3. seq. MERLIN. Dec. 50. n. 19. & 20.* ita h. l. ejusmodi verba sufficiunt e. g. *es sollen 1000. Gulden auffm Hause stehen bleiben.* Item: *er habe ferner nichts an dem Hause als 100. Gulden rückständiges Kauffgeld zu prætendiren / nec præcise reservationis & hypothecæ mentio fieri debet.* Et ita accipiendi sunt *Dd.* quando dicunt, quod venditor de *expressa hypotheca* sibi prospicere & *nominatim* eam reservare debeat. *MARTIN. c. 1. n. 6. PHILIPP. ad Dec. 63. pr.* Num autem verbis oreprolatis, an vero Scriptura fiat pignoris reservatio, nil interest.

§. XXXI.

*Reservatio
hac probat fi-
dem esse ha-
bitam &
dominium
translatum*

Videamus nunc quid opererur? Multum refert, an res vendita emtoris facta, an vero in dominio venditoris manserit, sæpiusque de eo lis movetur, quia non constat, num fides de pretio habita nec ne. Quod si igitur venditor rem tradiderit, & in securitatem pretii hypothecam reservaverit, fidem esse habitam apparet, & dominium translatum, unde venditori rei vindicationem esse denegandam, & ita judicatum recte asserit *MEVIUS. P. IV. Dec. 280. conf. Illustr. Dominus STRYKIUS de C. C. S. II. c. 9. §. 24.* Et magis certum est, quod periculum rei venditæ & oppignoratæ ad emtorem spectet. *l. 21. §. 2. ff. de pign. l. 6. & 9. C. de pign. act. conf. Magdeburgische Policey-Ordn. cap. XXII. §. 4. MUDÆUS de Pign. & Hyp. subrubr. de Vi & Effectu Pign. & Hypoth.*

§. XXXII.

§. XXXII.

Ulterius hæc reservatio producit jus reale pignoris ^{Operatur jus} *a. l. 5. §. 8. 17. & 18. ff. d. trib. act. & l. 7. C. qui potiores. l. 2. ff. de hypotheca in* ^{revendita &}
rebus eorum qui sub tut. Ratio enim quæ in *d. l. 2. objici-* ^{ejus accessio-}
tur l. 1. §. fin. sc. quod cum dominio pignus quæratu- ge- ^{nibus.}
neralis est, & in minore tantum limitata. Afficit autem
specialiter rem venditam, & ejus accessiones; l. 1. §. 2.
l. 13. l. 26. §. 1. ff. de pign. l. 3. C. in quibus causis pign. MEVIUS
P. VIII. dec. 214. BRUNNEM. ad. l. 16. ff. de pign. quare in solo
vendito, & venditori oppignorato, exstructa domus ei-
dem quoque est obligata v. l. 16. §. 2. ff. de pign. & hyp. BAL-
DUIN. de eadem materia Cap. X. HOFFMANN. de Jure rerum in-
divid. C. III. sect. 3. apb. 3. E contrario reliqua bona non af-
ficat, & quamvis expressa conventionē in iis hypothe-
ca constitui queat in majorem securitatem pretii resi-
dui, id tamen cum solennitate legali h. e. consensu ju-
dicis in re immobili jure Sax. fieri debet, nec idem jus
prælationis venditori competit, nec pacto contrahen-
tium hoc effici potest. Hinc cum quidam venditor
à re vendita recederet, & aliam rem substitui ac in
eam hypothecam antea in re vendita reservatam judi-
cialiter transferri curaret, nullam habebat prioritatem,
quam à die istius judicialiter factæ oppignorationis, ex
Sententia Dominorum Scab. Lipl. M. Jan. 1695. in Henz-
schelischen Concurs zu Grimum.

§. XXXIII.

Quum autem juxta *l. 27. ff. de noxal. act.* pignus nul- ^{Hinc nasci-}
lum sit, h. e. inutile, cujus persecutio negatur, nec sine ^{tur interd-}
judicis autoritate possessionem pignori adipisci liceat ^{etum Salvia-}
l. 3. C. de pign. hinc venditori quoque concedenda sunt ^{num utile &}
remedia, quibus jus suum persequi possit. Competit ei ^{actio hypo-}
ex hoc jure reali utile interdictum Salvianum ^{thecaria}
vid. MER-

LIN. ad Tr. de Pign. & Hyp. Dec. S. Rot. Rom. 72. n. 8. et actio hypothecaria s. quasi Serviana §. 7. *J. de Act. Quæritus* illud obtineat, & quando id eligere fit consultius *vid. Illustr. Dn. STRYK. de J. A. F. Sect. II. m. 5. §. 5.* hanc autem non solum ipse venditor, sed etiam ejus successor universalis æque ac singularis *a. l. fin. C. de hered. & act. vend. tam contra morosum emtorem, rem venditam possidentem, quam adversus tertium possessorem, l. 13. §. 3. & l. 16. §. 3. ff. de pign. & hyp. recte instituit, etiam si ille nondum sit excussus l. 14. C. eod. & Nov. 12. conf. STRYK. c. l. BERLICH. P. 2. C. 24. n. 67. CARPZ. P. 2. C. 18. d. 18. & L. II. Resp. 72. SCHNEIDEW. ad §. 6. J. de action. Contrarium tamen Juri Saxonico Electorali magis convenit propter ORD. PROC. SAX. Tit. XLIV. §. Dem obwohl verba enim ibi ita se habent ut de prædio specialiter oppignorato sint accipienda, licet observantia discrepet.*

§ XXXIV.

*Et venditor
consequitur
possessionem.*

Hicce remediis venditor consequitur rei venditæ possessionem, *vid. l. 66. ff. de Evict. l. 10. ff. de pign.* Qualis hæc sit & quæ nam commoda ex ea ad creditorem perveniant, de eo *vid. BALDUIN. d. Tr. C. 15.* & ex his non ultimum locum occupat jus retentionis propter alia debita venditori competens *a. l. un. C. Etiam ob Chirogr. deb.* Tandem ad ipsam rei venditæ & oppignoratæ distractionem fit progressus. Quomodo hîc fit procedendum, id exhibent *Dd. ad Tit. ff. & C. de distr. pign.* & de Jure Sax. *conf. Excell. Dn. MENCK. Tr. Synopt. Pand. cod. tit. vide tamen quæ de feudo supra §. 26. dicta sunt.*

§ XXXV.

*Præter hypo-
thecam ha-
bet jus*

Ut plurimum tunc fit concursus creditorum, ubi venditor novum commodum ex sua reservatione sen-

sentit, sc. jus singulare prælationis quod ipsi sine hoc prælationis vi hujus pacto non competit. Fundamentum hujus prærogativæ ex antea dictis patet. Venditor sc. in tali causa vel non vendidisset nisi ei, qui paratam solvisset pecuniam, vel fidem non habuisset, nisi hac reservata hypotheca fretus, & ita dominium ad emtorem non transit nisi cum onere hypothecæ, dumque hæc rem afficit, antequam ad emtorem pervenit, hinc nec ipse emtor nec alius ab eo plus juris habere potest, quam in ipsum est translatum: adeo, ut secundum strictam juris rationem res vendita quatenus eam hypotheca ufficit, in tributum h. e. distributionem venire non debeat, a. l. s. §. 8. 17. ff. de tribut. act. & l. s. C. qui pot. in pign. unde tali venditori quasi jus separationis tribuit BRUNNEM, de Concurf. Credit. c. V. §. 13. Ex hisce amplius fluit, quod nullus creditorum venditori præferri possit, nisi qui jus in re vendita ante hanc reservationem habuit, vel singulari privilegio gaudet, vid. ORD. PROCESS. SAX. d. l. ubi: in Erwägung/dasß der Schuldner solch Guth bald Anfangs mit dem Onere und Beding überkommen/dasß es dem Verkäufer verpfändet seyn solte / dahero auch kein anderer des Schuldners Gläubiger / vor dem Verkäufer beständiger Weise einig Recht daran erlangen können. Conf. NEGUS. P. V. m. 2. n. 18.

§. XXXVI.

Ut autem eo melius constet, quo nam loco venditor sit ponendus, repetere liceat V. classes creditores generales, (nam specialiter classes dici solent ii numeri, qui classes creditorum faciunt Dd. Quinque communiter classes creditorum faciunt Dd.) ubi Dd. ad primam classem

D 3

refe-

referunt eos, qui ex dominio, vel utilitate publica, vel alia causa singulare jus prælationis habent ante omnes reliquas classes; ad secundam illos, quibus hypotheca cum personali privilegio competit, ad tertiam simplices hypothecarios, ad quartam personaliter tantum privilegiatos, & ad ultimam denique chirographarios s. simplices creditores. Et si aliquatenus tantum inquirimus in rationem & connexionem hujus ordinis cur hæc vel illa classis alteri anteferatur, mox ex antea dictis apparet, venditorem nostrum in prima classe locum obtinere,

*Ad primam
pertinet hæc
reservata hy-
potheca*

§. XXXVII.

Ratio hujus.

Inter simplices enim hypothecarios referri nequit venditor, quia præter hypothecam habet privilegium ut omnibus anteferatur. Nec ad secundam classem vocandus est, ipsius enim privilegium non est personale, quia, sive mulier sive alia persona venderit, illud non habet, nisi reservaverit hypothecam, sed juri reali & causæ datum, atque hinc reale, & ad personam venditoris ejusque conditionem non restrictum, quod personali omnino præferendum. In privilegiis enim concurrentibus videndum, cujus causa sit potior; quis vero dubitabit venditoris causam esse potior, qui dominium suum non nisi cum hoc onere tradidit, nec rem vendidit, nisi hac reservatione fretus? Talis est, qui de damno vitando i. jure amittendo certat, quum è contrario emtoris creditores jus in re emta ambientes agant de jure quærendo, & ita, de lucro captando. Præterea, etiam si de prærogativa realium privilegiorum contra quævis personalia affirmanda non essemus solliciti, hæc tamen cur illis præferri debeant, non videmus, Quod si

Quod si vero utrumque in eorum concursu tolleremus,
quia privilegiatus contra æque privilegiatum suo pri-
vilegio non utitur, *vid. l. ult. ff. qui pot. in pign. § l. 12.*
C. cod. Nov. 91. c. 1. venditoris hypotheca in re vendita
prior esset omnino omnibus hypothecis ab emtore
vel ejus successore constitutis, aut eorum creditori-
bus à lege concessis. Imo hæc rem venditam, quatenus
hæc reservata hypothecâ onerata est, nunquam affece-
runt, & hinc solum personale privilegium istam præro-
gativam haud posset operari. Merito igitur venditor se-
cundæ classis, & per consequentiam etiam sequentibus
præponitur, quam sententiam confirmat *ORD. PROC.*
MAGD. & SAX. cc. ll. Dissentit *LAUTERBACHIUS ad Tit. Opinio Lau-*
ff. de privil. creditorum p. m. 587. ubi tali venditori, & ei, *terhabii re-*
qui ad rem emendam pecuniam mutuo dedit cum pa-^{*futatur.*}
cto pignoris, eandem tribuens prioritatem, utrum-
que inter personaliter privilegiatos ad secundam
classem refert. Verum quæstionem de casu in *d. l.*
7. C. qui potiores in pign. expresso intactam relin-
quentes, urgemus non solum ea, quæ antea dixi-
mus, sed etiam notoriam differentiam inter hanc ab
emtore constitutam & nostram à venditore ante trans-
lationem dominii reservatam hypothecam. Non enim
eandem sed majorem in hac esse rationem & cautam
prælationis apparet, dum hæc ipsam translationem &
acquisitionem dominii afficit, illa vero tantum rem
acquistam: & alia conditio esse debet domini pignus
sibi reservantis, antequam jus proprietatis cum hoc o-
nere transfert in emtorem, & alia creditoris mutuan-
tis in re à debitore emta, nullum jus in ea habentis.
Conf. NONIUS ACOSTA d. Reg. 2. ampl. 4. n. 16. Et huc
quo-

Num talis
hypotheca
preferatur
anteriori do-
cti? Affirma-
tur.

quoque pertinet quæstio, an venditor vi hujus reser-
vatæ hypothecæ doti anteriori sit præferendus, id quod
negat *PARLADOR. Rerum quotid. L. I. c. 8. SALICET in l. 5.*
ff. qui potiores in pign. JASON in l. 29. ff. de R. C. verum
recte affirmat *NONIUS ACOSTA c. l.*

§. XXXVIII.

Quisnam in
prima classe
ei prepona-
tur?

Hic non subsistendum est, sed quia in prima classe
plures creditores concurrunt, de eorum prærogativa
respectu venditoris nostri solliciti esse debemus. Ut de
iis taceam qui rem apud debitorem existentem vindica-

Num sumtus
in utilitatem
concurfus fa-
citi?

re possunt, prima quæstio sit de sumtibus in commu-
nem utilitatem omnium creditorum necessario factis,
num hi præferantur? Hos ante omnia deducendos &
postea demum bonorum calculum faciendum esse, ar-
guit *l. 4. §. 1. ff. in. regund. l. 22. C. d. jure de lib. & eum,*
qui sumtus necessario fecit, semper præcedere jubet *l. 8.*
ff. de positi. maxime quoad expensas judiciales ob proces-
sum concursus faciendas conf. ORD. PROC. MAGD. c.
XLIX. Et quotidiana observantia, etiam in Saxonia, re-
statatur, ut hi sumtus in sententia designationis mox pri-
mo loco ponantur, prout in casu, ubi durante concursus
processu frumentum seminarium quis subministrave-
rat, judicabatur à Dominis Scabinis Lips. M. Aug. 1702.
in *Hansß Francens Concurs an den Amtmann zu*
Wiesenburg. Ita tamen hi sumtus prærogativam ha-
bent, ut, quando bona debitoris ad satisfaciendum omni-
bus creditoribus non sufficiunt, non ante distributionem
toti massæ, sed istâ facta iis tantum detrahantur, qui-
bus satisfit, quæ limitatio ipsi quoque sententiæ desi-
gna-

gnationis hoc modo inferitur: Dafern aber des Schuldners Vermögen zu aller Gläubiger Befriedigung nicht zureicht/ werden solche (sc. die den Concurs zum besten aufgewandte Unkosten) nur denen jenigen / so ihre Bezahlung erlangen/ pro rata getürzet. *Conf. ORD. PROC. MAGD. d. l. §. 7.* Hinc cum nullibi, exceptionem venditori ex reservata hypotheca competere, reperiatur, quoad ipsum hæc omnia procedere concludimus.

§. XXXIX

Præter hos sumtus in prima classe locum habent *Impense fun-*
impensæ in funus debitoris factæ, quibus de Jure Ci- *neris Jure Ci-*
vili prærogativam concedere non dubitamus *a. l. 20. l. vili præse-*
43. §. 1. §. l. 45. ff. de religiof. l. fin. C. d. jure delib. l. 1. §. fin. ad runtur.
L. Falcidiam licet enim hanc ex jure divino non dedu-
camus cum *RODERICO in Tr. de Concursu. P. 1. Art. 3. n. 3.*
utilitate publica tamen nititur, ne mortuorum cada-
vera maneant insepulta, sceteant, aeremque corrup-
pant, nec non religione atque pietate, quibus omnibus
privata autoritas & stricta juris ratio cedere debet, pro-
ut in harum impensarum prælatione religionem sum-
mam esse rationem dicit Papinianus in *d. l. 43. §. 1. vid.*
l. 3. C. d. primipilo conf. MERLINUS d. Tr. L. IV. qv. 17. n. 15.
NONIUS ACOSTA Reg. II. ampl. 1. VANDERANUS de Privoil.
Cred. cap. 1. Aliud expresse disponit, strictam juris rati- *Non de jure*
onem, quod non nisi cum onere in bonis debitoris fit, *Magdebur-*
seguens *ORD. PROCESS. MAGD. d. l. §. 12.* ubi sumtus fu- *gio*
neris non huic reservato pignori tantum, sed etiam
aliis adhuc postponuntur. Et idem de Saxonia dicen- *nec in Saxo-*
dum *vid. ORD. PROC. SAX. c. l. §.* Nächst diesen; quod *nia.*
enim creditores in prima classe positi secundum ordi-
nem, quo in dicta Ordinatione recensentur, sibi invi-
cent

gem præferri debeant, docent, *Resol. Grav. Tit. von Confessorial-Sachen n. 5.* hiſce: daß der Bezahlung halber die Ordnung / wie die Gläubiger in der neuen Gerichts-Ordnung der Reihe nach erzehlet werden / inskünftige gehalten zc. conf. *BERLICH. P. 1. concl. 64.*

§. XL.

Eandem differentiam Juris Civilis, Magdeburgici & Saxonici notare debemus circa quæſtionem, num fiscus quoad tributa realia priorem locum obtineat? Hiſce reſervatam hypothecam Jure communi poſtponendam eſſe, recte aſſeritur, nam non perſonis ſed rebus indicuntur *l. 3. C. de annoniſ.* ita ut ipſa res ad ea præſtanda ſit obligata *l. 1. C. in quibus cauſis pign.* nec tam perſona quam ipſa res ob ceſſationem conveniatur juxta *l. 7. ff. de public. & veſtig.* & ab eo, qui poſſidet, etiamſi ad reliquum aes alienum deſuncti ſolvendum non ſit obligatus, petatur *l. 2. C. de annoniſ.* Imo in *l. 1. C. ſi propter publicas penſit.* dicitur, ob tributorum ceſſationem factam venditionem revocari non poſſe à creditore jus pignoris in iſta re prætendente, quia potior eſt cauſa tributorum, & hiſ priorẽ loco omnia bona ceſſantis ſunt obligata. Quid hæc lex aliud dicit, quam quod fiscus ratione tributorum præponendus ſit omnibus hypothecariis etiam anterioribus? Nec obſtat, quod venditoris hypotheca aliis quoque etiam anterioribus præferatur *a. l. 5. C. qui potiores in pign.* & privilegiata ſit ob id, quod non niſi cum onere in bonis ſit, uti læpius dictum; Nam fiſco quoque non nuda hypotheca ſed jus prælationis ei cohærens competit, & ſi utriuſque tam fiſci quam venditoris privilegium conſideramus, in hoc utilitatem privatam & ſtrictam juris rationem, in iſto uti-

utilitatem publicam, quæ summa ratio est, deprehendimus privilegii causam, ex qua privilegia debent æstimari juxta *l. 32. ff. de rebus auct. jud.*

§. XLI.

A jure Civili autem recedit *ORD. PROC. MAGD.* quæ *Non jure Tit. XLIX. class. 1.* postquam in §. 3. huic reservationi *Magdeburgico* prerogativam concessit, in §. 14. subsequenti tributis *logico* cum assignat. Et eodem modo in Saxonia venditor locum habet priorem, quam tributa, vid. *ORD. PROC. Nec in Saxonia SAX. d. t. 42. conf. supra §. 40.* dubiumque circa hanc distinctionem, composuit Elector Saxonæ in *Dec. LXIII.* distinguendo inter retarda, quæ ante vel post hypothecam excreverunt. Quævis enim debita, quæ non affecerunt, antequam venditor sibi reservavit hypothecam, prius solvenda erunt. *Conf. PHILIPP. ad d. Dec. Elect. 63. Obs. 2. n. 16.* Nec obstat, quod in *d. Ord.* venditor in ordine verborum prior sit, & creditoribus secundum ordinem, quo recententur, satisfieri debeat, juxta ea quæ supra dicta sunt: Pro nostra enim opinione militat summa æquitas, & lex posterior ita erit explicanda, ut absurditas evitetur, quæ omnino adesset, si venditor in hoc solo, quod ejus hypotheca rem affecerit, antequam in emtoris bona transit, fundamentum prælationis quærens, eandem rationem in aliis agnoscere nolle. Hinc ad conciliandam antinomiam dicere liceat, quod Ordinatio Processus post eos, qui jure domini rem apud debitorem existentem vindicare possunt, ponat ordinem eorum, qui ex jure hypothecæ antea, quam debitor rem acquisivit, competentis, emtoris creditoribus præferri debent, & sicuti prior regula ita & hæc variis casibus sit illustrata, ideoque in uno ordine venditor

ditor sibi hypotheam reservans & is, qui anteriorem expressam hypotheam in eadem re habuit, comprehendantur. Huc quoque spectant ea, quæ in antecedentibus passim de prælatione venditori competente dicta sunt.

§. XLII.

Num hoc jus
prælationis
ad usuras ex-
tendendum?

Sed num venditor ex reservata hypothea jure prælationis gaudet tam quoad sortem seu pretium, quam quoad usuras? Affirmatur, ita ut usura simul cum sorte in una classe adjudicari debeant *vid. l. 18. ff. qui potiores in pign. & BRUNNEM. ad d. l. RICHTER. de Privileg. Cred. C. VII. n. 29. MOLLER. L. I. Sem. c. 28. CARPZ. P. 1. C. 28. def. 160.* nec distinguendum sit, an bona ad satis faciendum omnibus creditoribus sufficiant nec ne, *conf. PHILIPP. ad Dec. Elect. VIII. Obs. 5. n. 13.* Dissentit *RICHTER. c. l. n. 38.* Idem procedit in Saxoniam Electorali juxta *ORD. PROC. SAX. Tit. 50. §. denn wenn einer.* Quamvis autem in hoc Ducatu Magdeburgico olim Jus civile observatum fuisse testetur *RICHTER. c. l. n. 36.* hodie tamen post *ORD. PROC. MAGD. de anno 1686. b. l.* interesse moræ distinguendum est ab usuris, ita ut illud eadem, qua fors prærogativa gaudeat, hæc verò in tertia demum classe locum obtineant *vid. Cap. 49. §. 4.*

§. XLIII.

Num ad ven-
ditoris here-
des & cessio-
narium?

Porro sicuti supra diximus, actionem hypothecariam competere non tantum ipsi venditori sed etiam ejus successoribus tam universalibus, quam singularibus; ita quoque nullum dubium est, quin in eos jus prælationis transeat, cum non sit jus personale, sed reale & hinc ad heredes transmissibile, quale quid regulariter cedi potest. *Conf. l. 13. qui pot. in pign. Illustr. DOMINISTRICKII Dissert. de Jure non Cessibili. CODEX FABR. L. VIII. tit. 9. def. 4.*

§. XLIV.

Debito soluto
hypothea

Quamvis autem soluto debito pignus perire neces-
sum

fam fit, & parte debiti soluta, obligationis pars extinguitur; nihilominus, quandiu adhuc aliqua pretii pars residua est, tota res vendita manet obligata, ita ut emtore in reliquo solvendo moram faciente, venditor possit totam rem venditam pignoris jure vindicare, & retinere quoad usque totum ei pretium solvatur, imo rem distrahere l. 6. C. de distr. pign. l. 9. §. 3. ff. de pign. act. l. 2. C. de bit. vend. pign. imped. non posse COD. FABR. L. W. Tit. 33. def. 6. HARTM. PISTOR. P. 3. qv. 12. n. 6. HOFMANN. de Jure Res. Indiv. Cap. III. Sect. 3. m. 9. ubi præj. CARPZ. P. II. const. vel usura 23. def. 31. Id quod non de residua sorte tantum, sed etiam de usuris nondum solutis accipi debet d. l. 2. l. 11. §. 3. ff. de pign. act. MERLIN. de Pign. & Hyp. L. V. qv. 1. n. 16. qv. 2. n. 25. quamprimum autem venditori solutione, compensatione vel alio modo satisfactum est, hypotheca est sublata d. l. 9. §. 1. 4. ff. qui pot. in pign. l. 6. ff. quib. mod. pign. vel hyp. solv. Hinc, si ponamus, filium patri vendidisse fundum cum reservatione pignoris pro pretio residuo, & hoc nondum soluto patrem esse mortuum, atque filium ejus fieri heredem, confusione tollitur debitum & hypotheca amplius non valebit. l. 7. C. de pact. l. 22. l. 50. ff. de fidej. & mand. nisi confecerit inventarium l. 22. §. 9. C. de jure delib. Item si creditorum sit concursus, nec bona sufficiunt, filio adhuc salvum est debitum & jure prælationis gaudet a. l. pen. §. 1. ff. de Except. rei jud. conf. BRUNNEM. ad d. l. MERLIN. L. V. qv. 16.

§. XLV.

Renunciatione quoque pignus tolli in aprico est, non tantum expressa sed etiam tacita, ubi jam remissionem pignoris præsumunt. Idem h. l. ob-
tinet, quod si ergo venditor consentiat in aliam venditionem rei sibi
oppignoratae jus hypothecæ & prælationis regulariter amittit a. l. 4. §. endo in ven-
d. ff. quib. mod. pign. vel hyp. solv. l. 2. C. de remiss. pign. Ast num consenti-
ens in oppignorationem tertio creditori faciendam sui pignori renuncii-
asse censendus est? Ante omnia hæc juxta l. 12. §. 4. ff. qui potiores in pign. vi-
den-
steriore?

dendum est, quid actum sit: utrum ut discedatur ab hypotheca in totum, an ut ordo servetur, & prior creditor posteriori loco constitutur, quoties autem de eo non constat, in dubio venditor jus suum remississe videtur *l. 9. & 12. ff. quib. mod. pign. vel hyp. solv. p. l. 2. C. de remiss. pign. HARTM. PISTOR. L. III. qv. 16.* & imputet sibi, quod consensum suum absque restrictione dederit *a. l. 4. ff. quib. mod. l. 39. ff. de pactis.* Dissentit *CARPZ. P. I. C. 28. def. 131.* statuens, quod tantum alterius creditoris locum salvo jure hypothecæ occupet. Quæ sententia in Saxonia Electorali quatenus obtineat, *vid. ORD. Proc. Sax. Tit. 46. §. 6. & trāgetsch.*

§. XLVI.

*Exspirat rei
interitum to-
tali.*

Non partiali.

Interitum quoque rei venditæ totali jus venditoris reale & prælationis, quia rem venditam specialiter afficit, perit. *l. 8. ff. quib. mod. pign. salv.* non si pars ejus salva manet. Hinc domo vendita combusta, area manet obligata, & in nova re ædificata venditor pignus habet. *vid. l. 29. ff. de pign. & hyp. HOFFM. c. l. n. 4. conf. CARPZ. P. I. dec. 12.* ubi dicit; domo combusta in cæmentis, ex quibus alio in loco domus fuit ædificata, hypothecam remanere.

§. XLVII.

*Præscriptio-
ne.*

*Et versione in
mutuum jure
Magd. jus
prælationis.*

Quæ tandem de præscriptione dicere possem, de eo videantur *Dd. ad Tit. ff. d. pign. & Hyp.* Unicum ad huc notandum est ex *ORD. PROC. MAGD. d. l. §. 4.* quod venditor amittat jus prælationis, quando residuum pretium in mutuum mutat, ubi tamen hypotheca ipsi salva manebit, & ita in tertiam classem recedit. Finis esto.

C O R O L L A R I A.

- I. Nulla Ceremonia consensu totius Ecclesiæ Evangelicæ recepta.
- II. Nulla Ceremonia consensu totius Ecclesiæ Evangelicæ rejecta, sed quælibet Ecclesiæ particularis pro arbitrio mutavit quod ad superstitionem magis, quam ad ædificationem pertinere videret.
- III. Frustra ergo sunt, qui hodie in mutandis Ceremoniis & ad meliorem Ecclesiæ ædificationem dirigendis Principis potestatem ad consensum totius Ecclesiæ adstringunt.
- IV. Una tamen occurrit Ceremonia, quam & Ecclesia Apostolica & Catholica usque ad reformationem Evangelicam ex parte servavit, Ecclesia vero Evangelica non per consensum unanimum, sed per incuriam sustulit, scilicet fractio panis in administratione Sacræ Cænæ. Sane nullam Missam esse sine fractione panis, jure Canonico certum est, quod totidem verbis urget Lutherus.

ULB Halle

3

001 871 366

56

Inches

Centimetres

Farbkarte #13

B.I.G.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19

Blue

Cyan

Green

Yellow

Red

Magenta

White

3/Color

Black

Num. 121 P. 7. 20.
Pri. 21. num. 25.

2 D. B. V.
DISSERTATIO JURIDICA 1704 13

RESERVATIONE
HYPOTHECÆ AVEN-
DITORE FACTA IN SEC-
RITATEM PRETII
RESIDVI,

Quam
RECTORE MAGNIFICENTISSIMO,
SERENISSIMO PRINCIPE AC DOMINO,

DN. FRIDERICO
WILHELMO,

REGNI BORUSSICI, ELECTORATUS ET PRO-
VINCiarUM BRANDENBURG. HEREDE, &c. &c.

IN REGIA ACADEMIA FRIDERICIANA
AVTORITATE ILLVSTRIS ICTORVM ORDINIS,
PRÆSIDE

DN. CHRISTIANO OTTONE
MYLIO, J.V.D.

D. 23. Januarii Anno M. DCCIV.
Eruditorum Examine
subjiciet

JOHANNES NICOLAUS
MOLLWIZIUS.

Blanckenburgo - Schwartzburgicus.
H. L. Q. C.

HALÆ MAGDEBURGICÆ,
Typis JOHANN. GRUNERI, Acad. Typogr. 1704.

